

Vi synes i Fremskridtspartiet, at man skulle have stået ved de gamle ord: Skomager, bliv ved din læst. Gør det, du duer til og lad være med at eksperimentere med alle mulige og umulige ting, som man alligevel ikke har forstand på.

Hvis det nu bare var en påstand fra Fremskridtspartiet, så kunne man jo bare lade være med at høre efter, eller man kunne ryste på hovedet. Men Folketingets Erhvervsudvalg var for et par år siden inviteret til møde i Finanstilsynet, hvor direktøren i Finanstilsynet gjorde sig den ulejlighed at lave en gennemgang – det var nu inden for pengeinstituttsektoren – af dem, der havde tab, og hvor tabene lå. Det var helt klart, at de institutter, som kun beskæftigede sig med det, man i Finanstilsynet kalder primærdrift, altså det, de var oprettet til, var dem, der havde ingen eller meget små tab, hvorimod de, der havde de massive tab, var dem, som havde begivet sig ud på alle de vilde vover.

Det er også grunden til, at vi endnu en gang vil advare imod det og sige, at det er en forkert udvikling; man har ikke styr på det. For bare at nævne noget, som økonomiministeren jo ellers sætter utrolig stor pris på i lighed med økonomiministerens parti, nemlig de offentlige repræsentanters rolle, så er det jo sådan, at i kreditforeningerne er den offentlige repræsentant kørt ud på et sidespor, fordi alt foregår oppe i holdingselskabet. Den offentlige repræsentant sidder såmænd nede i realkreditselskabet og har kun at gøre med de ting, der foregår dér, mens alle de store klodser bliver flyttet ovenover. Det er den ene ting, som vi synes er problematisk.

Så vil vi også ligesom den konservative ordfører selvfølgelig gerne have at vide, om de andre EF-lande nu er parat til at implementere med samme hastighed som os, for ellers synes vi ikke, at vi skal sætte os i en dårligere konkurrencemæssig situation.

Lad mig slutte med sidste punkt i ministerens forslag, nemlig det punkt, som drejer sig om oplysninger til Folketingets stående udvalg. Det forekommer i og for sig ulogisk, og det forekommer også lidt latterligt, at man skal vente, til en bank er på fallittens rand og skal have stats-tilskud, før de udvalg, som skal påse, at loven bliver overholdt, kan få nogen oplysninger. Dét skal ministeren vide med det samme, at man må påregne ændringsforslag fra Fremskridtspartiet.

Vi mener også, at med det arbejde, der er lavet i Industriministeriet, og det arbejde, der i øjeblikket pågår i EF på det her område, er man nødt til i regeringen at indse, at der må en større

åbenhed til. Det forslag, ministeren har lagt på bordet, dækker på ingen måde de krav, som EF stiller eksempelvis til partsbegrebet i den finansielle sektor fremover. Så det foregår ikke kun her i København; det foregår såmænd også i Bruxelles.

Også på andre områder vil vi stille ændringsforslag.

Jeg ville også gerne tilbage til den gamle tid, sådan som hr. Touborg sagde, hvor kreditforeningerne var lånerejede, og hvor det var andelstanken, der var gældende osv., men jeg tror, det er en illusion, for jeg tror ikke, at den nuværende regering har mod til at lovgive om andre valgeregler, og det er det, der skal til. Før kan man ikke ændre en sten i det system.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal ikke opholde mig længe ved den del af lovforslaget, som vedrører tilpasningen til EU-regler eller teknik i øvrigt. Det er tekniske detaljer, som er vigtige nok, men måske knap så velegnede ved en førstebehandling.

Derfor vil jeg i stedet for gerne sige nogle lidt mere principielle ting om den del af forslaget, der vedrører muligheden for etableringen af datterselskaber med henblik på at drive bank- eller forsikringsvirksomhed.

Det er jo rigtigt, som fru Kirsten Jacobsen sagde for et øjeblik siden, at vi her i for sig står ved fortsættelsen af en proces, som er vanskelig at skrue tilbage, og hvor sektorens ønske om at få en ligestilling med de banker, som nu i betydeligt omfang er gået ind på realkreditmarkedet, er forståelig. Vi ved også, at realkreditinstitutterne allerede gennem holdingselskabet faktisk har den mulighed, som der nu her foreslås åbnet for i form af datterselskaber. Derfor må man nok se i øjnene, at uanset om man kunne have ønsket sig udviklingen noget anderledes – og det kunne jeg da i og for sig også godt ligesom fru Kirsten Jacobsen – så er effekten af det, der er sket, sådan, at dette er en nødvendig handling.

Jeg tror, det afgørende i den forbindelse er, at man sikrer ordnede og forståelige forhold omkring realkreditinstitutternes muligheder for etablering af bank- og forsikringsvirksomhed. Hermed tænker jeg i første række på, at der jo altså ligger et ansvar for – dels naturligvis hos realkreditinstitutterne, men i høj grad også i Folketinget som lovgivende myndighed – at man giver markedet de informationer, som er nødvendige for, at tilliden til det danske real-